maksat film olsun...

Filmlerle T

MAYIS 2021 - Fiyatı: 15 TL

33

İllüstrasyon: BENOÎT HAMET

İYİ OYUNCU OLABİLİRSİNİZ, İYİ İNSAN OLMAK DAHA ÖNEMLİ

Zeki Alasya

maksat film olsun

OT ÖZEL MAYIS 2021 - Aylık Dijital Kültür Sanat, Çizgi Öykü ve Mizah Dergisi **İmtiyaz Sahibi ve Yayıncı:** MEDU YAYINCILIK TİC. LTD. ŞTİ.
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Hakan Unudulmaz **Satış ve Pazarlama Direktörü:** Hakan Unudulmaz **Reklam:** otdergisireklam@gmail.com **www.otdergi.com**

Adres: Teşvikiye Mah. Akkavak Sok. Karahan Apt. No: 17 Kat: 2 D: 7 Şişli / İSTANBUL Tel: (0212) 274 33 54 **ISSN:** 2149-5947

OT'ta yayımlanan tüm yazı, çizim, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

ISSN 2149-5947
91 772149 594009

ZEKİ ALASYA'NIN ARDINDAN

Kaderci bir adam değilim ama yazgımız bizi Zeki'yle birbirimize bağladı. Ben Aksaraylıyım, Zeki Alasya Şehzâdebaşılı. Bir defa beslendiğimiz kültürel iklim müşterek. Rastlantı ya da kader, babalarımız aynı kurumda çalışıyor. İbrahim Ethem Ulagay kimya evi. Benim babam koyunların ciğerindeki bir şeyi düşürmek için bir ilaç yapıyor, Zeki'nin babası da propaganda şefi. Zeki'nin babası aynı zamanda kimya hocası. Yani bu ülkeye çok yararı dokunmuş bir adam.Biz aynı semtin, aynı kültürün çocukları olduğumuz için, kaderimiz bizi buradan bağladığı gibi orada da birleştirdi. Millî Türk Talebe Birliği'nde başladı bizim beraberliğimiz, arkadaşlığımız 1962 senesinde ve şimdi ayrıldık. Empati kültürü vardı bizim aramızda, empatinin lafını bilmezken. Bu kadar sene beraber olduk, bir kez bile birbirimize sesimizi yükseltmemişizdir. Ben Zeki Alasya'nın karısını tiyatrodan çıkarttım, tek bir kelime söylemedi bana, niye böyle yapıyorsun diye sormadı bile. Eşit insanlar mıydık? Hayır. Kafa yapılarımız çok farklıdır, taleplerimiz çok farklıdır, siyasi görüşümüz çok farklıdır, ekonomik görüşümüz çok farklıdır ama zıt kutupların birbirini çekmesi gibi gibi, adeta bir elmanın iki yarısı gibiydik. Arkadaştık, candık, kardeştik, yoldaştık, sırdaştık. Zeki ile biz çok farklıydık. Yani Stanley Lorel-Oliver Hardy 25 sene beraber oldular. Sonra kavga edip ayrılmışlar, 5 sene sonra gene birleşmişler. Biz hep aynıydık. Ama ikili komik başka bir şey tabii, tiyatro başka bir şey. Özveri ikimizin müthiş bir mihenk taşıydı. Bütün başrolleri bana oynattı Zeki. Buna karşın o kameranın arkasına geçti, filmi çekti, dekoru yaptı tiyatroda, yönetmenlik yaptı ve yazar oldu. Biz birbirimizi tamamlayarak götürdük işi. Birbirimize katlanmadık bak bu laf çok önemli. Özveri vardı ama katlanmadık. Gerektiğinde karşı fikri de söylerdik. Ama ne olurdu, müşterek karar alırdık. Yani uzlaşma kültürümüz vardı bizim.Şöyle de bir şeyimiz vardı: Birbirimizi ikna edemezsek, o işi yapmazdık. Devekuşu Kabaresi'nin de şiarıydı. O zaman dört ortaktık, dört ortak da aynı şeyi yapıyor. Bir kişi itiraz ederse, ikna etmeye çalışırsın, edemezsen yapılmaz o. O zaman büyüyorsun, güçlü oluyorsun, sürekli oluyorsun. Yani bir Zeki Alasya-Metin Akpınar'dan bir bütün olarak bahsetmek olası. Maalesef bu işte terk-i diyâr etmek, kuyruğu titretmek, çok acı bırakıyor insanda.

Adeta bir elmanın iki yarısı gibiydik. Arkadaştık, candık, kardeştik, yoldaştık, sırdaştık... Zeki ile biz çok farklıydık.

ŞU DÜNYADA EN KIYMETLİ HAZİNE GÜZEL HATIRALARDIR

METİN AKPINAR

Eskiden beş şey öğrendiniz mi âlim olurdunuz, şimdi kitaplardan el çektiniz mi, 15 günde cahil oluyorsunuz. Sizi cehaletten kurtaracak tek şey; okumaktır!

BİZ İNSANI OYNADIK, ŞİMDİ ÇOĞU YARATIK

MAHALLE KÜLTÜRÜ

Eskiden komşuluk diye bir olay vardı. Mahalle kültürü vardı, biz öyle büyüdük. Filmlerde de bu kültürü vurguladık. O yüzden sıcak, samimi, mutlu filmler çektik. Eşimle, o kültür sayesinde tanıştım. Karşı daireye taşındılar. Eskiden mahalle kültüründe, yeni taşınana yemek götürülürdü. Annem düğün çorbası yapmıştı. Ekmeğini, suyunu tepsiye koydu, götürdüm. Böylece eşimle tanıştık. Oradan yandı başım. Mahalle kültüründe bir çorbaya gittim.

SADIK ŞENDİL, ERTEM EĞİLMEZ VE BİZ

Sadık Abi'nin (Sadık Şendil) dramatik yapıyı iyi bilmesi ve işlemesi çok büyük avantajımızdı. Dramatik yapıyı ondan öğrendik. Biz de Ertem Abi'ye bildiğimiz mizahı taşıdık. O da bize sinemayı öğretti. Oradan mükemmel "sentimental komedi" diye bir okul çıktı. Başyapıtlar hâlâ gündemde. 'Köyden İndim Şehre', 'Salak Milyoner'... Bunlar müthiş yapıtlar. Türk sinema tarihinde insanın zaaflarını vurgulayan, necip Türk milletini iyi anlatan filmlerdir.

NİYE MÜNİR ABİ, HULUSİ KENTMEN OLMASIN?

O mahallede kalsa mıydık? Hayır, beraber kalkınmak gerekli. İlla istismara uğramış bir ustabaşının hayatı öyle devam etsin diye istemek yanlış. O, fabrika müdürü de olmalıydı. Niye Münir Abi, Hulusi Kentmen olmasın? Normal gelişme öyle olmalı. İyiler gelişmeli, büyümeli, ötekiler de başka bir yere gitmeli.

YEŞİLÇAM'IN YANLIŞLARI DA VARDI

Yeşilçam filmlerinin hepsi o tadı veren filmler değildir. Birbiri üstüne çakışan yanlışları çoktur. Yardımcı rolleri hep aynı insanlar oynar mesela, bu hiç doğru değildir. Rahmetli Zeki Bey vardı, hep doktor rolü ona verilirdi ama tansiyon ölçmeyi bile bilmezdi. Kavgacılar aynıdır. Bir mermi alınca sekiz takla atıp uçarlardı. İnsan mermi alınca uçar mı? Yumruk sesi, iki tahtanın birbirine çarpmasıyla yapılırdı. Sigara jelatiniyle yangın sesi yapılırdı. Filmlerimiz Londra'ya giderdi yıkanmaya. Türk sineması buralardan geldi. Teknik olarak böyle zayıfken; dramatik yapı olarak, senaryo olarak da hep birbirinin aynıdır.

ASLAN BACANAK'TA BACANAK YOK

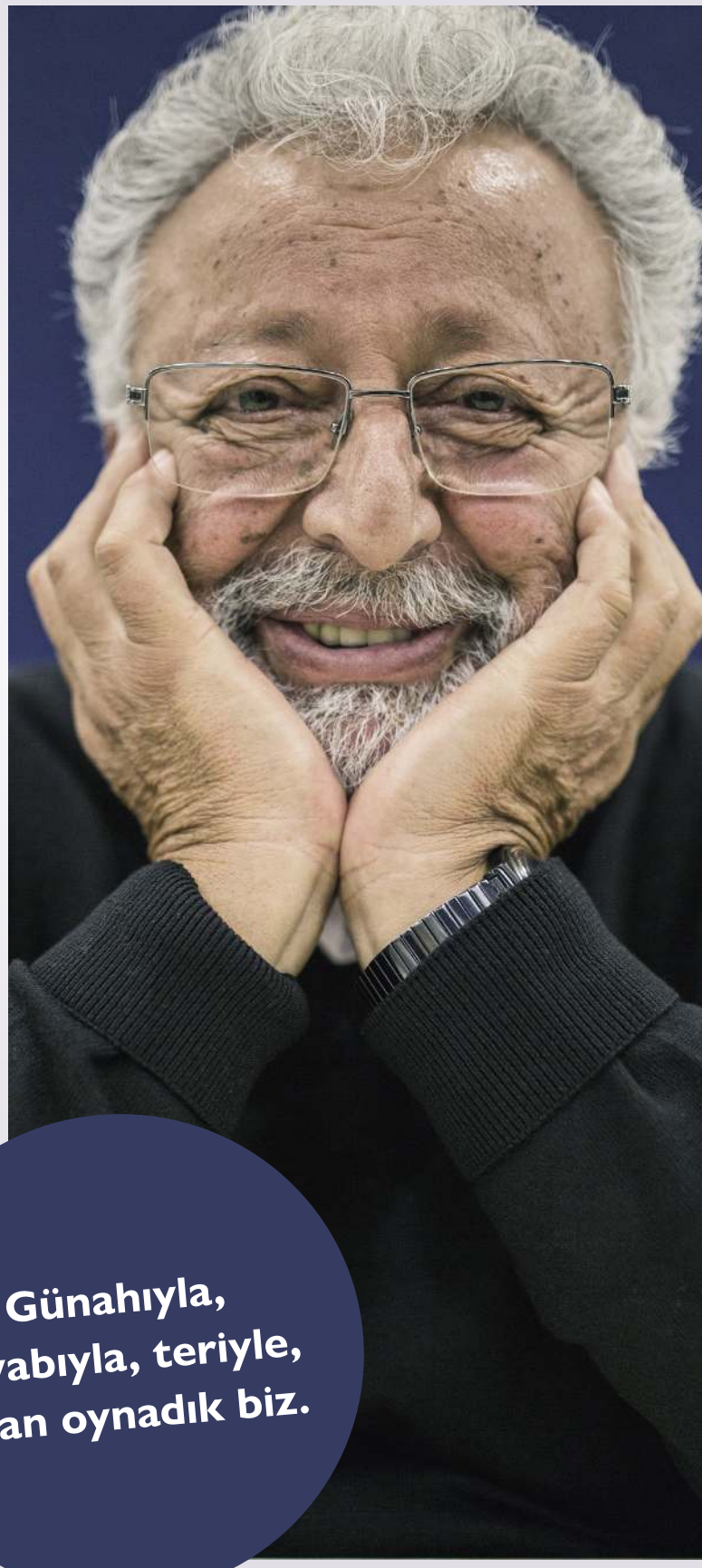
Sinemada çoktur böyle yanlışlar, biz de atlamışız. Ben İstanbul'da doğdum, büyüdüm. Çevrem kabadayıydı, delikanlıydı. Onları izledim. Dağarcığımda biriktirdim. Delikanlı, kafayı nasıl atar, elini nereye koyar iyice öğrendim. Bana dediler ki "Gözlem yapınca iyi oynuyor!" Ben hayatımda hiç padişah görmedim, kalktım padişah oynadım; "Ne güzel padişah oynuyor!" dediler. Onlar da görmemişlerdi ki... Nereden biliyorlardı iyi padişahı?

***

Sinemada herkesin katkısı vardır ama ana iş yönetmendedir. Senaryo da çok önemli. İyi senaryodan kötü film yapmak zordur; yönetmen bile bozamaz. Ama kötü senaryodan iyi film yapmak da yönetmenin işidir. Sinemada "Ben yaptım, oldu" diye bir şey vardır. Onun kendi doğruları, kendi içindedir. 'Aslan Bacanak' filminde bacanak yoktur mesela. Öyle, aradan kaçmış işte.

FİLM ÇEKERKEN DAYAK YEDİK

Yıl 1974. Ankara'da 'Köyden İndim Şehre' filmini çekiyoruz. Cumhuriyet Bayramı'ydı. Bayrak arıyorduk. Bir binada bayrak bulduk. Hemen kurduk kamerayı. Bizimkiler çuvalla, bayraklı binanın önünden geçecekler. Derken binadan birkaç kişi indi "Burada film çekemezsiniz" dediler. Yasakmış. Ertem Abi de 45 kilo, kısık sesli, modern kavuklu bir adamdı. "Oğlum, film çekeceğiz. Ne karışıyorsunuz?" diye adamlara kafa tuttu. Bunun üzerine biz araya girdik ve bir itiş kakış yaşandı. Ancak ne olduysa bundan sonra oldu. Bir anda binadan yetmiş

Günahıyla, sevabıyla, teriyle, insan oynadık biz.

kişi çıktı. Bizi derdest edip kenara fırlattılar. Meğer orası, milliyetçi militanların yetiştirildiği yurtlardan biriymiş.

HABABAM SINIFI BİZİZ!

Biz, Ulvi Uraz hocamla Hababam Sınıfı'nı tiyatroda ilk oynayan ekibiz. Hababam Sınıfı biziz ve biz Rıfat Abi'nin eserini oynadık. Mükemmel bir oyundu, 700 bin bilet kestik. Zeki, Tulum Hayri'yi oynadı; ben Refüze Ekrem'i oynadım. Hababam Sınıfı bizim için orada kaldı. Sonradan Ertem Abi sinemada Hababam Sınıfı'nı çektiği dönemde, biz artık onunla çalışmıyorduk. Parasal olarak daha cazip gelen teklifler olmuştu ve Erman Film'e geçmiştik.

GİŞE FİLMİ - SANAT FİLMİ AYRIMINI SEVMİYORUM

Gişe filmiyle ödül filminin ayrı olmasına çok kızıyorum. İyi gişe yapan sanat filmi yapılmaz mı Allah aşkına? Yapılır. Niye bir film yapıyorsunuz, 3 milyon kişi giriyor? Niye bir film yapıyorsunuz, ödül alıyor ve 400 kişi giriyor sinemaya? Burada ciddi bir yanlış var. Hem gişe yapan hem de iyi film yapmak mümkündür. Biz yaptık, şimdi niçin yapılmıyor? Bir işin çivisi çıkınca her şeyde birden çıkıyor; siyasete, ticarete, sanata taşıyor. O seviyesizlik maalesef hemen hissediliyor.

Dağın eteğinden bakınca, zirvesi farklı görünür. Oraya ulaşmaya çalışmak lazım.

AMERİKAN SİNEMASI

Amerikan sineması ciddi bir sinemadır. Enerji baronları, Silikon Vadisi, silah baronlarından sonra en büyük gelir kaynağı sinemadır. Amerika'ya 10 milyar dolar para sokar. Ayrıca kamuoyu oluşturur, dünyaya kendini affettirir. Kendi geğirir, kendi "estağfurullah" der. Bir sanat dalıdır o. Çok iyi filmler izledik, 'Altına Hücum' gibi kült olmuş filmler; 'Bisiklet Hırsızları', 'Potemkin Zırhlısı'... Ama ben Fransız ve İsveç sinemasını severim. Yani insani ilişkileri işleyen şeyleri severim.

GÜNÜMÜZ KOMEDİSİ BİRAZ TUHAF

Günümüz komedi eserlerinin mizah anlayışı biraz tuhaf. Biz insanı oynadık, şimdi çoğu yaratık! O yüzden de bizi kadın ve çocuk sanat tüketicisi çok sevdi, benimsedi, yakaladı. Günahıyla, sevabıyla, teriyle, insan oynadık biz.

ÇALIŞIRKEN HİÇ TV İZLEMEZDİM

Son zamanlarda artık biraz yaşlandım. Eski hızımla okuyamıyorum. Televizyona esir olduk maalesef. 4-5 saat televizyon izliyoruz. Ben çalıştığım dönemlerde hiç televizyon izlemezdim. Eşim kayıt yapardı, benim görmemi istediği şeyleri. Akşam yemekten sonra bakardım onlara. Ama şimdi öyle değil, açıyoruz saatlerce izliyoruz ve bütün kötülükleri görüyoruz çok şükür.

SANAT MUTLAKA ÖZGÜR OLMALI

Uğruna ölünesi özgürlükler yoktur. Bu çok iddialı bir laf ama doğrudur. Özgürlüklerin ne kadar sınırlanacağı konusunda konsensüs vardır. Çok özgür bırakırsanız yanlış işler de yapar insan. Çok kısıtlarsan, o da olmaz. En azından ayıp olur. O nedenle özgürlüklerin ne kadar serbest, ne kadar sınırlı olacağına yönetenlerle, yönetilenlerin birlikte karar vermesi gerekir. Bunun da adı zaten demokrasidir. Sanata gelince, sanat mutlaka özgür olmalıdır.

LAİKLİK YANLIŞ TANIMLANDI

Laikliğin tarifini yeniden yapmak gerek. "Devlet işleriyle, din işlerinin ayrılmasıdır" dediler. Değildir! Din işleri ile devlet işleri çeliştiğinde, devletin bunu düzeltmesidir laisizm. İnanana da inanmayana da eşit uzaklıkta durur ama hepsini özgür bırakır. Yeter ki şiddet unsuru kullanılmasın, dayatma olmasın. Buna bir açıklama getirmek gerek: Şiddet unsuru olmaksızın da dayatma olur. Bu da olmamalı. Merhum Sosyolog Şerif Mardin'in "Mahalle baskısı" dediği olay, şiddetin çok benzeridir. Herkes başını örtüyorsa sen orada açık dolaşamazsın. Orada özgür değilsindir. O yüzden laiklik, bütün inanç sistemlerine, ateist olsun, deist olsun, imanlı ya da agnostik olsun hepsine eşit mesafede durur. Saygılıdır ama birbirlerini üzmelerini, yormalarını engelleyen bir sistemdir.

SEKÜLER OLMAZSANIZ HUKUK SİSTEMİNİZ TARTIŞILIR!

Sekülarizm çok daha gerekli, ama çok daha farklı bir sistemdir. Sekülarizmin kaba tarifi, "Kamu yönetimi, dinî esaslara dayandırılmaz"dır. Onun için laik ve seküler toplumlar, çağdaş ve demokratik toplumlar olurlar. Seküler olmazsanız, dinî inançlara bağlı yönetim yaparsanız o zaman hukuk sisteminiz tartışılır. Miras meselesini Maide Suresi'ne göre mi çözeceğiz? Yoksa 17 Şubat 1926'da İsviçre'den aldığımız Medeni Kanuna göre mi? Buna karar vermek lazım.

ATATÜRK'ÜN DEVRİMLERİNE DOKUNULAMIYOR

Biz iyi bir ülkeyiz. Kimin sayesinde? Mustafa Kemal Atatürk sayesinde. Niye? Laikiz, sekülerız, eleştirel akıl kullanıyoruz. Bakın, Mustafa Kemal o kadar büyük bir insan ki, yaptığı devrimlere dokunulamıyor hâlâ. Karşı devrim gelişmesine rağmen yıkılmadı. Dünyanın dışına düşemezsiniz ki. Üzerinizden bu kadar alışveriş geçerken siz cumayı nasıl tatil yapacaksınız?

İSLAM SOSYAL DEMOKRAT BİR DİN

Din, sosyal yönü olan bir kurumdur. Bu asla inkâr edilemez. Çok gelişmiş bir din de İslâm dinidir. Aslında en sosyal demokrat dindir. Yardımlaşmayı, paylaşmayı bu kadar öngören, iyiliği, güzelliği, yetim başı okşamayı bu kadar teşvik eden başka bir din yok. Doğrusunu alıp uygularsanız mükemmeldir. Zorlarsanız ve yanlış yorumlarsanız dayanılmazdır. O yüzden laik, seküler ve eleştirel akılla yönetilmek gerekir. İnsanlar buna layıktır. Aksine de müstahak değildir.

MUSTAFA KEMAL BİR FÜTÜRİSTTİ

Atatürkçülük sonradan çıktı. Asıl olan Kemalizm'dir; fakat Kemalist yönetim ve sosyalist yönetim! Bu ikisi bağdaşmıyor. Ben onları bağdaştırmayı çok isterdim. Biz bir türlü beceremedik o işi ama Mustafa Kemal'i doğru değerlendirmek, bizim koşullarımızda imkânsız görünüyor. O sadece bir asker değildir. Aynı zamanda müthiş bir strateji uzmanıdır. Ayrıca mükemmel bir fütüristtir. 1991'de Sovyet Rusya'nın patlayacağını 1936'da söylemiştir.

ATATÜRK'Ü DEĞERLENDİRECEKSEK, NIETZSCHE'LEŞMEK LÂZIM

İstiklal Savaşı kağnılarla, evdeki arpa, buğdayla kazanıldı ama Rusya'dan da çok ciddi para aldık. Eğer Bolşevizmi yasaklasaydı Atatürk, Rusya o yardımı yapmazdı. Onlara da o ümidi veren bu stratejidir, bu zekâdır. Onun için o dehayı değerlendirirken deha seviyesine yükselmek, biraz Nietzsche'leşmek lazımdır. Çok aşağılardan değerlendirilmez o. Dağın eteğinden bakınca, zirvesi farklı görünür. Oraya ulaşmaya çalışmak lazım.

ORHAN PAMUK ELBETTE İSTEDİĞİNİ YAZMAKTA ÖZGÜR...

Orhan Pamuk, kötü bir yazar değildir. Hiçbir yazar kötü değildir. Bence söyleyecek sözü olan, bunu her yerde anlatmalı. Bir defa orada anlaşalım. Söyleyecek sözü olan, bunu kağıda da yazar, cama da yazar, binaya da yazar. Ham filme de yazar. Ama itiraf ediyorum, ben Orhan Pamuk'u hiçbir zaman severek okumadım. Orhan Pamuk, istediğini yapmakta özgürdür ama ben de düşündüğümü söylemekte özgürüm. Ödül almadan önce, evrensel boyutta herkesin hoşuna gidebilecek ama ülkem lehine olmayan şeyler mırıldanmıştır.

TÜM KLASİKLERİ OKUDUM

Övünerek söyleyebilirim ki, dünya klasiklerinin hepsini okudum. A. J. Cronin'den tutunuz, Sovyet yazarlarına kadar. Dostoyevski, Tolstoy, Anton Çehov, Ivan Gonçarov, ayrıca Balzac, Victor Hugo... Türk edebiyatında da Hüseyin Rahmi, Sait Faik, Haldun Taner... Tabii Ömer Seyfettin de okuduk. Kadınları üst üste koyup, karnını deşenleri de biliyoruz. Aktör olmak için, bunları bilmek lazım. Raskolnikov'u tanımazsanız suçu, suçluyu nasıl anlayacaksınız da oynayacaksınız? Kafka'nın Ceza Sömürgesi'ni bilmezseniz müstebit bir yönetimin insanın sırtına harfleri kazıtan bir alet icat etmesini nasıl algılarsınız? Okumak elzem. Eskiden beş şey öğrendiniz mi âlim olurdunuz, şimdi kitaplardan el çektiniz mi, 15 günde cahil oluyorsunuz. Sizi cehaletten kurtaracak tek şey; okumaktır!

FOLKLOR, HARS, KÜLTÜR...

Edebiyat, vazgeçilmezdir ama bunun için folklor, hars ve kültür birbirinden ayırt edilmelidir. Üçü başka başka şeylerdir. Folklor yöreseldir. Folklorun içine şarkı girer, türkü girer, şiir girer, dans girer, yemek girer, büyü girer... Folklorunuz, saygın, güvenilir ve gelecek kuşaklara anlatılır olmalıdır. Yoksa zaten gelişmez. Orada kalır, şişer. Hars ise belli popülasyonların, belli folklorları sürekli kullanmalarından doğan bir şeydir. Türk harsı, Ermeni harsı, Rum harsı bu demektir. Kültür de, bütün bunların uzun yıllarda birikmesi ve geçirgen olmasıyla sağlanır. Bizim yaşadığımız coğrafyada yaşayan medeniyetlerin birikimlerinden istifade bize özgü bir kültürün gelişmemiş olması büyük kayıptır. Biz ülkemizdeki bu müthiş kolajdan özümsenmiş bir kültüre ulaşamadık.

BEYİN VE ANNE

Sadece beynin gelişim evrimi aşağı yukarı iki buçuk milyar yıl. İnsanın evrimi iki buçuk milyon yıl. İnsan beyninin yapısı 100 milyar hücreden oluşuyor. Her hücrenin 10 bin ila 30 bin arasında ara bağları var. Bunun gelişmesi, hücrelerarası elektrikle çalışıp kimyayla anlaşması ilk yetiştiği ortama bağlı. Ara bağlar doğduktan sonra oluşuyor. Eğer bu ara bağlar kültürel, ekonomik açıdan sağlam ve iyi bir coğrafi çevrede, temiz su ve sağlıklı gıda kullanılan ortamda gelişirse, o insan "iyi insan" olur. Bunu da yönlendirecek olan evde annedir. Ara bağlar burada oluşuyorsa annenin eğitimi ve annenin de çocuğa verdiği eğitim çok önemlidir. Anne iyiyse, çocuk kurtulur. Yani her şey annede başlar.

DENGEDE KALMAYI BAŞARIN!

Her konuda dengede kalmayı başarabilmek çok önemli. Denge çok önemli bir unsurdur. Zıtlıkların da dengesi vardır: Allah'ta da vardır, beyinde de vardır, Karl Marx'ta da vardır... Bu dengeyi tutturduğunuz zaman mutlu olursunuz. Ne çok serotonin, ne çok dopamin. Denge!

Hazırlayan: Ömür Uzel

Fotoğraflarlar: Cem Gültepe

emrah ablak

BATI'DA UFO VAR

Uzay mekiklerini kaybetmişlerdi.. Bunun nasıl gerçekleştiğini ne Rıza ne de Figen hatırlıyordu.. Uzay yürüyüşü için mekikten çıkmışlar, fakat döndüklerinde mekiği yerinde bulamamışlardı.. Üzerine bir de Figen ayağını burkmuştu...

"Yer çekimsiz ortamda insan nasıl ayağını burkar, aklım almıyor" dedi Rıza kızarak... "Ay ne biliyim yaa.. Kayıverdi ayağım işte bi anda yaa.." dedi Figen..

"Dilek tutsaydın amk" dedi Rıza... Ama içinden söylemişti bunu.. Daha fazla uzatmak istemiyordu... Mekiği bulmaları gerekiyordu bir an önce... Oksijenleri tükenmek üzereydi... "Şu bizim mekik mi?" diye sevinerek işaret etti Figen... "Kızım o Ay amk... Sana ben ehliyet verenî sgiim" diye isyan etti Rıza... "Gerizekalı, Ay olsa hilal şeklinde olur" diye üste çıkacaktı figen ama, sustu.. Çünkü gerçekten astroloji bilgisi fazla yoktu.. Yükselen burcunu dahi bilmiyordu... "Radyo açsana" dedi.. Konuyu değiştirip biraz rahatlamak istiyordu... "Oldu.. Bi de çay veriim istersen" dedi Rıza... "Sallama çay mı?" diye sorunca Figen "Yalvarıyorum sus.. oksijen bitiyo zaten" yanıtını aldı.. Aslında o kola istiyordu..

KABUS

Karl Marx'tan inanç tarihi üzerine...

Baba, Oğul, Kutsal ruh.. Doğru mu? Doğru.. Şimdi bunların baş harflerini oku bakalım ne çıkacak?" dedi Eşref... İsmail biraz düşündükten sonra "Bokr" dedi... "olm, Kutsal ruh'u tek kelime düşün" diye az yardım etti Eşref.. "Boh" dedi İsmail bu sefer de... "Ne Boh'u lan? Boh ne amk?" Eşref şaşkındı, boh cevabını beklemiyordu... "Baba, Oğul, Hayalet" diye açtı kısaltmayı İsmail.. Mahçuptu.. Bi türlü Eşref abisinin frekansını yakalayamamıştı... "Öff neyse sittiret" dedi Eşref "Uzun lafın kısası, bize uygun değil" diye bitirdi konuşmasını...

Aslında her şey İsmail'in Eşref abisinden sigara istemesiyle başlamıştı.. Laf oradan oraya zammına gelmiş, oradan masonluk, illüminati, yahudilik, tapınak şövalyesi derken hristiyanlığa kadar varmıştı... Konunun bu kadar yol aldığı yeterdi. İsmail sigarayı şoktan unutmuştu bile.. Ama İsmail aynı konu üzerinde gezinmeye devam ediyordu.. "Onlarda şarap da kutsal abi" dedi... Şarap mevzusunu her an sigaraya bağlayabilirdi... "İsa'nın kanı işte o, A(-) olmalı.. Değerli bi kan... Kan ilanlarında çok duyuyorum.. İhtiyaç var." Eşref konuyu taşıyordu yine "Hatta oktar babuna milletin kanını satmıştı.. Ne günler yaşamışız be.. Allah korumuş bizi"... "Doğru diyosun abi valla ..Düşman şok.. Hem içte hem dışta"... İsmail'in bi anda dertlenmesi Eşref'i tedirgin etti.. Dert sigara yaktırırdı... Lanet olsun ne yapsa konudan uzaklaşamıyordu.. "Saçmalama! Erkek ol biraz! Bu vatanı kimseye bırakacak halimiz yok!" diye damar yaptı Eşref... Bi tane de tokat ekledi, kendini kaptırmıştı.... Tokatın şokuyla bi süre hareketsiz kalan İsmail ufak ufak katılmaya ve gözyaşı dökmeye başlayınca, Eşref sigarasına davrandı.. Evet ölcüyü biraz kaçırmıştı... "Yak bi sigara moruk, kusura bakma kendimi muhabbete kaptırdım" dedi... İsmail sigarayı ağzına götürürken "Ateş var mı?" diye sordu.. "Yok" dedi Eşref... Yancı-Oğul-Kutsalruh

-SON-

ZİRVEYE TIRNAKLARIYLA GELDİ

3 gün süren Santa Krüz kuşatmasından sonra yorgun düşen bu iki yoldaş, şimdi eski merkez bankasının yıkıntılarında, sırtlarını fayanslı bir duvar parçasına dayamış ve gölgelediği alan kadar uzanmışlar puro içiyolardı.. "Puroyu nereden buldun?" diye sordu Fidel.. "Puro değil bu, marihana" dedi Che.. "Kaça buldun?" diye sorusunu düzeltti Fidel.. "10 dolar" dedi içinde tuttuğu dumanı peydepey bırakırken.. "Ama devrim parasıyla 78 küsür milyon verdim" diye devam etti.. Konuşurken ağzından çıkan dumanlar heceleri vuruyordu adeta.. Fidel "Kızıldereli gibi dumanla işaretleşiyosun sanki hahaha" diye güldü.. "Dumanı uzaktan gören ne dediğini anlar hahaha"

Aslında gerçekten de Che amerikan ajanıydı ve ağzından eksik etmediği purosunu dumanla haberleşmek için kullanıyordu.. Bunu ona amerikalı siyayeyciler öğretmişti..

Sonra bi gün dumanla haberleşmeyi bilen bi Bolivya yerlisi bunu farketti ve Che devrime ihanetinin bedelini kelleşnikoflarla defalarca vurularak ödedi ve öldü.. Fidel bi yoldaş kaybettiği için üzgündü ama "Ajanmışlar biye" diye düşünüp teselli oldu.

-SON-

ÇÖKÜP GİDEN MİTLER

Behzat Ç. Sizler için yazdı..

Duvarın dibine yan yana dizilmiş bu adamlara bakarken, kurşuna dizilmeyi bekleyen idam mahkumları gibiler" diye düşündü.. Tek fark yüzlerinin değil sırtlarının dönük olmasıydı.. Elleri de aynı yönde bağlanmış gibi toplanmıştı.. Gerçekse bu adamların idamı beklediği değil, işlediğiydi.. Bekleyen birisi vardıysa da, ta kendisiydi... Bütün pisuvarlar doluydu... Altılı pisuvar sırasının en solunda sırasını tutmuştu.. Derken başka biri daha geldi ve o da altılı pisuvar sırasının en sağını tuttu... "Birader sıra var görmüyo musun?" diye seslendi yeni gelene..

"Sıkıntı yok abi, sen geçersin" dedi yeni gelen, önündeki adam şıngırdatarak kemerini toplamaya başlamıştı... "Buyrun, burası boşalıyo" dedi... Kemerini toplayan adam "Bi süre daha duracam yalnız.. Osurmam da lazım" dedi.. Yeni gelen bunun üzerine sol tarafa, ilk gelenin arkasına geçti.. Berabere kemeri şıngırdayan adama bakıyorlardı, adam da onlara bakıyordu.. Bu sessiz düelloyu sol baştaki işeyen adam bozdu ve "Ztar-to" diye osurdu.. İlk gelen le yeni gelenin beklemediği yerden gelmişti osuruk.. Kokusu keskindi.. Sağ başa kemeri şıngırdayan adamın o tarafa attılar kendilerini... Kemeri şıngırdayan adam da çaba gösteriyor ama osuramıyordu.. Üstelik sırada bekleyen insanlar sabırsızlanmışlardı iyice...

10 derecelik bir açı kadar eğildi. Bu gazın tahliyesine yardımcı olacak bir pozisyondu.. Ve ıkındı... Fakat 10 dereceden biraz fazla eğilmiş olmalıydı ki altına sıçtı... Yeni gelenle ilk gelen, olup bitenden habersiz çişlerini tutmaya devam ediyolardı.. Kemeri şangırdayan, bu insanlara gerçeği söylemek-söyleme mek arasında gidip geliyordu.. Sıranın sol başında işeyen adam "onlara gerçeği söyle" diye osurdu. Hemen burunlarını kapadılar.. Keskin kokacaktı... "Hayır osurmadım, ben konuştum.. Arkam dönük olduğu için ağzımın oynadığını görmediniz" dedi. İnanmadılar.. Riske değmezdi.....

OT

OTdergi MAYIS sayısı
poster, ayraç, kapı askısı
ve kart hediyeli!

otdergi.com'da

YAĞIZ YILMAZ

O; ağıtlı zamanlardan çıkıp gelmiş Ezo Gelin, kendi mezarını kazan Sultan Bacı, Ali Rıza Bey'in kerimesi Leyla, Irazca Hala, Kadın Hamlet, Şoför Nebahat, Kambur Azize, Prenses Nilgün, Zilli Nazife, Keşanlı Ali'nin delibozuk Zilha'sı, Köroğlu'nun sevdiği Gülnaz, Seher Kadın, Kanlı Nigar, fedakar, güçlü ve yenilmeyen Toprak Ana... Yeşilçam'ın dev aktrisi FATMA GİRİK ile buluştuk; sanatsal serüvenini, beyazperdede canlandırdığı kadın portrelerini, belediye başkanlığı dönemini ve daha pek çok şeyi konuştuk.

TOPLUMU YÜKSELTECEK OLAN GÜÇ, KADIN GÜCÜDÜR

İlk filminizden bu yana tam 64 yıl geçti. Ve siz 107 yıllık Türk sinemasının son 64 yılında hep var oldunuz. Geriye dönüp baktığınızda neler hissediyorsunuz?

Kendimi hâlâ genç, coşkulu ve güzel hissediyorum. Hayatı seviyorum. Yapacak çok şey var; halen eksikler var gibi geliyor yaşamadığım, yaşatamadığım. Sanki dün gibi Memduh Ün'ün karşısına bir film görüşmesi için gittiğim günler... İçinde balıkların olduğu filemi onun göreceği bir yere asmam! Dün ne çabuk bugün oldu, farkında değilim. Bir 78 yılım daha olsa yine sinema derim.

EN GÜZEL DUYGULARI SİNEMA İLE YAŞADIM

Yorulduğunuz zamanlar olmuştur mutlaka. Nasıl üstesinden geldiniz?

Sanat yaşamımda yorgunluk ve sitem hiç yer almadı. Nasıl ki bir anne için çocuk hiçbir zaman pişmanlık, yorgunluk, harcanan yıllar değildir, benim de çocuğum sinema oldu. En güzel duyguları, heyecanları, sevinçleri, endişeleri sinema ile yaşadım. Hâlâ yaşıyorum ve yaşayacağım...

İNSAN YANLIŞLARINI DA SEVMELİ

Ülkü Erakalın'dan dinlemiştim bir defasında: Sete küçük bir kız gelmiş, iri mavi gözleri, simsiyah saçlarıyla çekingen, ürkek bir hali varmış. Bir köşede annesiyle zeytin ekmek yiyormuş. Belgin Doruk fark etmiş onu birden. Yönetmene dönüp "İşte aradığımız kız bu!" semiş. Ve akabinde yaşar kıldığınız o ufacık rol beyazperdede ne kadar başarılı olacağınızın işareti olmuş aslında. Her ne kadar Atıf Yılmaz sette sizi ilk gördüğünde "Bundan artist falan olmaz!" demişse de...

O günler anlatılır gibi değil. Rüya gibi zamanlarmış... Sevgi, saygı, merhamet had safhadaymış. İstediğimizin, hayalimizin peşinden koşmayı şart biliyormuşuz biz. Şimdi nerede? Bugünün gençleri bırakın hayallerini yaşamak, hayal kurmaya bile çekiniyor. Dünyanın, ülkenin hali ortada... Bazen insan nefes aldığına şükretse bile kâfi kalıyor. Bizim zamanımızda uygarlığın imzası olarak görülen sanat, günümüzde bir lüks olarak benimseniyor. Böylelikle kültür kapıları aralanıp birçok zihne ket vuruyor. Ne mutlu bana ki şanslı zamanda doğmuş, işe koyulmuşum, Doruk'tan beğeni alırken Yılmaz'ın eleştirisine tutulmuşum! (Gülüyor.) Kim bilir, belki de Atıf Bey (Yılmaz) beni o gün methetseydi bugün kendimde doğru bulduğum yanlışları düzeltmemiş bir Fatma Girik olurdum... İnsan yanlışlarını da sevmeli, onları bir o kadar benimseyerek bir o kadar da içselleştirmeden değiştirmeli.

Her birimizin yandığı, acıya kestiği zamanlar olmuştur. Fakat sabahına güneş yine doğmuştur. Kalbinizi serin, yol ihtimalinizi hep açık tutun. Hayat siz olduğunuz zaman güzel.

FİLMLERDE İNSANLARIN YAŞAYAMAYACAĞI HAYATLARI TANITTIK

Siz, sinemamızda kendi fenomenini yaratmış gerçek bir yıldız oyuncusunuz. Sinema sanatının insan hayatına düşen gölgesi ve sinematografik imgenin öğretimi hakkında neler söylersiniz?

Sinema, pek çok farklı disiplinin inceleme alanı içerisinde yer almış bir sanat ve iletişim aracıdır. Onun kendine has özelliğini ortaya koyan unsur, sinematografik imgelerden meydana gelmiş olmasıdır. Bildiğimiz gibi de imge, görsel kültürün temelidir. Görsel kültür pedagojik içerikli bir kavram olarak 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren ele alınmaya başlamış, özellikle bu dönemde sinema alanındaki bilimsel ve sanatsal gelişmeler pedagojiyle sinemayı birbirine yakınlaştırmış, eğitimin yeni fonksiyonlar yüklenmesine neden olmuştur. Bizler de filmlerimizde bu olguları ele alarak bir iş yapmayı hedefledik. Günümüzde alay konusu haline gelen melodramları bu bilinçle ve o zamanın etken unsurlarıyla harmanlayıp izleyiciye ilettik. Filmlerde insanların asla yaşayamayacağı çeşitli hayatları tanıttık. Çünkü sinema, bir düş atmosferinin bireydeki iz düşümüdür. Gölge ise rol kişisi ile izleyici kişisinin hem bilinç dünyasına hem de kalbine vuran naçizane bir bütünlük... Bu temel imgelerin sonucu ise yine sanatın özüne dayanır. Sanatın özü de yine bizlere çıkar; insanlığa...

YEŞİLÇAM FİLMLERİNDE HER ŞEY ÇOK GERÇEKTİ

Z kuşağınca bakıldığında Yeşilçam filmlerinin defalarca izlenmesi hakkında ne düşünüyor, bu filmlerin zamansızlığını neye bağlıyorsunuz?

Elbette samimiyet ve içtenliğe...

Ne diyordu William Shakespeare, "İçtenlik bütün dehanın kaynağıdır." Bizler de bu

1 Mayıs 1978, Taksim Emekçiler Yürüyüşü

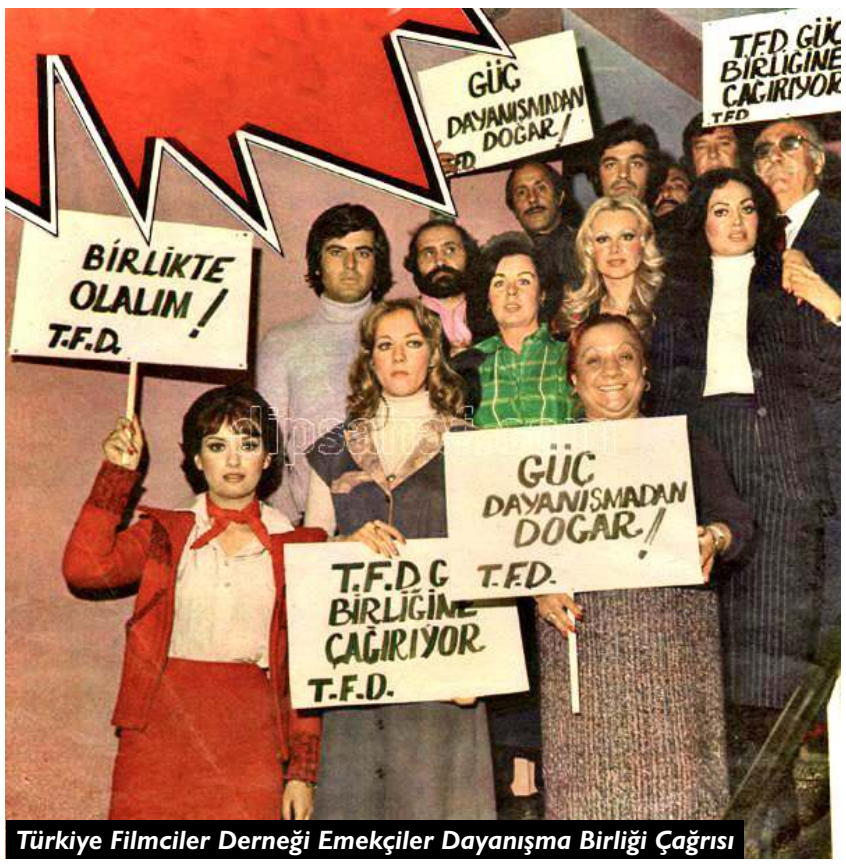

filmlerde, gerek senaryo, gerek küçük unsurlardan oyunculuklarımıza öyle samimi dokunuşlar işlemişiz ki, sonuç dehasal yapıtlarla birleşmiş. Ve o hikayeler, herkesin kendinden bir şeyler bulacağı hikayelerdi. Oradaki her şey çok gerçekti. Her şey tertemiz... Duygular, insanlar, aşklar... Başka bir anlamı vardı. Kötüler bile iyiydi. Mazlumlar hakiki mazlumdu. Öpüşürken perdeye gelen vazonun bile nahif bir hali vardı. O vazo, arzuya dayanamayan vücutların buluşması demekti.

İŞİNİZİ İYİ YAPMANIZ MAAŞINIZIN KARŞILIĞI DEĞİL, KARAKTERİNİZİN YANSIMASIDIR

İyi oyun adına yıldız oyuncu kurallarını hiçleyen, rol gereği vahşi bir kartalla boğuşmaktan tutun da koskoca bir yılanın boynunda dolaşmasına aldırmayacak, debisi kuvvetli bir şelalede sürüklenmeyi göze alacak kadar, her türlü tehlikeli sahneyi tereddütsüz kabul eden, kuralı, yasası olmayan, oyunculukta sınır tanımayan bir oyuncusunuz. Dönem itibarıyla hiçbir yıldız oyuncunun 'olur' diyemeyeceği "Kambur Azize" rolünü, hiç düşünmeden kabul etmiş ve dehasal bir performans sergilemiştiniz. Neydi tüm bunlar?

Bunlar sizin teveccühünüz, benim ise herkes gibi mesleğimin hakkını vermemde yardımcı olasılıklar... Martin Luther King'in dediği gibi; "Yaptığınız iş ne ise onun sanatçısı olun, sokak süpürgecisi de olsanız, onun Picasso'su olun." Çok doğru. Çünkü her şeyin özünde sevgi olmalı ve iyi bir iş çıkarmak için de çok iyi çalışmalı. Zira işinizi iyi yapmanız maaşınızın karşılığı değil, karakterinizin yansımasıdır. Kişi seveceği bir iş seçerse, yaşamında bir gün bile çalışmış olmuyor... Ben de yaptığım işte her daim bu durumu temel aldım ve bunun sonucunda kararlar vererek yol aldım. Akabinde de ister Kambur Azize, ister Beyazıt Paşası Mahmud Han'ın menekşe gözlü Gülbahar'ı olmuşsun, hiçbir şey fark etmiyor. Esas olan oyunculuksa geriye içselleştirilmiş metotlar kalıyor...

Türkiye Filmciler Derneği Emekçiler Dayanışma Birliği Çağrısı

BÖYLE ŞEYLER YALNIZCA FİLMLERDE OLMUYOR...

Peki ya perdede çok boyutlu kadın portreleri imar etmek, hiç durmadan... "Erkek Fatma", "Fato" olarak hatırlanmak... Kırsal kesimin, kenar mahallelerin ezilmiş kadınlarına can ve ruh üflemek perdede? Her defasında güçlü, cesur ve savaşçıydınız. Bir o kadar da zarif...

Nihayet doğru tanımlama! Güçlü olunca illaki erkek Fato olmuyor insan. Ben kendim gibi oldum. Güçlü olan zarif de olabilir aslında. Bunun milyonlarca kadın örneği var. Filmlerde bu tür karakterleri canlandırmak çok da hoşuma gidiyordu açıkçası. Çünkü bu tür kadınlarımız ne yazık ki aynı şeyleri yaşıyor bu hayatta... Türkiye'mizin en büyük sorunu haline geldi bu olaylar. Yahu baksanıza, "Böyle şeyler yalnızca filmlerde olur" derdik. Olmuyormuş... Filmlerde ve kitaplarda bile olmayan kötülüklerle boğuşmayı öğrenecek durumla karşı karşıya kaldık. Şiddet, eşitsizlik, çocuk yaşta evlendirilme, taciz... O kadar fazla ki kadınların yaşadığı problemler...

Böyle değerlendirince bir zamanlar hazırlayıp, sunduğunuz "Söz Fato'da" programının tam zamanı diye düşünüyorum, ne dersiniz?

"Söz Fato'da"nın tam zamanı da, yapılırken kıymetini bilmediler ki... Yerden yere vurdular, tükürüyor dediler! Kızına tecavüz etmiş bir adama tükürmeyeceğim de ne yapacağım. Gizlenen ve zaman zaman ortaya çıkan öyle iğrençlikler var ki... Coğrafyanın kadın kaderi... Oysa bilmeliyiz; toplumu yükseltecek olan güç, kadın gücüdür. Yaşadığımız dünyanın daha güzel olması için önce kadınlarımızın hayatlarını güzelleştirmemiz gerekiyor.

BELEDİYE BAŞKANLIĞI GÜNLERİ

Bir dönem siyasete girmiştiniz. Sizi bu duruma kim ikna etmişti, o ilk adım nasıl atılmıştı?

Bir gün, alışveriş sonrası Beyoğlu'nda Çiçek Bar'a gittim. Kemal (Sunal), Tarık (Akan)

ve Memduh (Ün) birlikte oturuyorlardı. Derken takım elbiseli adamlar gelip benimle görüşmek istedi. SHP ilçe teşkilatından olan bu adamlar "Yarın, Nurettin Sözen'in bürosunda Erdal Bey (İnönü) sizi bekliyor" dedi. Gittim ve Erdal Bey'le görüştüm. Bu arada Deniz Baykal da "Bırakın onu..." diye benim olayıma karşı çıkmış. Neticede seçime girdim ve büyük bir oy farkıyla Şişli Belediye Başkanı oldum. Bildiğiniz üzere de 1984-1994 yılları arasında görev yaptım.

DÜRÜSTLÜK EN İYİ SİYASETTİR

Peki ya siyasetin içerisindeyken "Fatma Girik"i korumayı nasıl başardınız?

Biliyoruz ki siyasette, doğru her zaman biraz geç söylenir. Ben bunu yapmadım, halkımla her şeyi anbean paylaştım, onların yanında oldum. Yalana ise hiç yaslanmadım. Böylelikle karşılıklı güven duygumuz daha da yeşerdi, bilinçlendi. Zira dürüstlük en iyi siyasettir...

Bu yolda yaşayıp da unutamadığınız bir anınız var mı?

Bir defasında PKK tarafından tehdit edilmiştim...

Nasıl yani?

Başkanlık döneminden sonraydı. Gelip beni tehdit ettiler. Bir arkadaşları yurt dışına mı çıkacakmış ne... Benden para istediler. "Parayı vermezsen kaçırırız seni!" dediler. Ben de "Kaçırın ama lütfen beyaz atla gelin!" dedim. Sonra terörle mücadeleden aradılar ve bana koruma verdiler. Bir dönem etrafımda korumalarla yaşadım. Nereye gidersem peşimdeler, iki seneye yakın öyle dolaştım. Tuvalete kalkıyorsun, hop iki kişi peşinden kalkıyor, çok sinir bozucu bir durumdu. (Gülüyor.)

Fatma Girik - Yılmaz Güney

İLLE DE DAYANIŞMA İLLE DE EMEK, YAŞASIN 1 MAYIS

"İyi bir sanatçı, yolculuğunda halkıyla yürüyendir" diyor Stefan Zweig. Siz bu duruma öncülük eden bir sanatçısınız. Örneğin 1 Mayıs 1978'de Taksim'de gerçekleştirilen Emekçiler Yürüyüşü'nün kortej sorumlusu olarak elinizde megafonla, topluluğu yönlendirerek en önde ilerlemiş ve bir yandan da bildiri okumuştunuz. 1 Mayıs Emek ve Dayanışma Günü'ne binaen neler söylemek istersiniz?

O gün inanılmaz bir gündü ve biz bunu ara ara tekrarladık. Hatta bir defasında İstanbul'dan Ankara'ya yürüdük. Fakat 1978'de gerçekleştirilen kortej yoğun bir ilgi görmüştü. Hiç unutmam, uzun bir süre de halk tarafından "Taksim Yıldızlar Geçidi" olarak anımsanmış, dilden dile dolaşmıştı... Kimler yoktu ki? Türkan Şoray, Kadir İnanır, Kemal Sunal, Cem Karaca, Cüneyt Arkın,

Fatma Girik - Tarık Akan - Mehmet Dinler
'Solan Bir Yaprak Gibi' filmi senaryo çalışması, 1971

Tarık Akan, Müjdat Gezen, Şener Şen, Yaşar Kemal, Aziz Nesin ve dahası... Doğrusu bu, böyle olmalı, keşke pandemi bitse de yine sağlığım el verdiğince emek, alın teri ve başarı ile yüce gönüllü halkımızla beraber yürüyebilsem, emekçi kardeşlerimle bir arada haklarımızı haykırabilsem... Birlik ve dayanışma inancıyla emek, barış ve özgürlük mücadelesinde tüm ezilenlerin 1 Mayıs'ını kutlarım. İlle de dayanışma ille de emek, yaşasın 1 Mayıs!

KALBİMİZ SİNEMA İÇİN ÇARPIYORDU

Saydığınız isimlerin birçoğuyla birlikte filmlerde rol aldınız fakat zannediyorum ki en çok Yılmaz Güney ile sükse yaptınız. O günlerden ve dostluklardan geriye kalan anekdotları bizimle paylaşır mısınız?

Hepsiyle iyi ki oynamışım. Çok güzel dostluklar yaşadık. Bazen bir çeyrek ekmeği paylaştık, bazen bir kitabı... Kalbimiz sinema için çarparken düşündüğümüz şey şan, şöhret, para değildi. Daha iyi adımlar atmak için çaba gösteriyorduk. Dijital zamana yetişemedi sevgili Yılmaz Güney ama o duyguları, o inancı hangi dijital sağlayabilir ki? Kim Kadir İnanır kadar güzel bakıp, İzzet Günay kadar hakiki oynayabilir? Cüneyt Arkın mesela, çok yakışıklı bir adamdır... Ben özlemişim galiba arkadaşlarımı...

"ÇİRKİN KRAL"IN "FATO"YA OLAN PLATONİK AŞKI

Yılmaz Güney ile başka anekdotlarınız da vardır belki... Bir aşk, bir dostluk, olamaz mı?

Biliyorsun demek! (Gülüyor.) Bravo vallahi... Memduh'un (Ün) bir filminde oynuyorum "Murada Ereceğiz" adında, Antalya'ya gittik. Atıf Yılmaz da "Alageyik"i çekiyor Antalya'da, orada da Yılmaz Güney oynuyor. Yaşı yaşıma denk ya, bana bakıyor falan... Neyse film bitti... Ben Sultanahmet'te anneannemin yanında medresede oturuyorum. Oradan çıkıp tramvaya biniyorum, Beyoğlu'na geleceğim. Tramvaya biniyorum, pat diye arka kapıdan Yılmaz Güney biniyor. Sadece selam veriyor, yanıma gelip konuşmak falan yok... Nereye gidiyorsam bir şekilde karşıma çıkıyor. Yine bir gün Cağaloğlu'ndan yürüyerek aşağıya iniyorum. Yokuş aşağı haldır haldır giderken lap diye bir dükkândan önüme çıktı bu kez. "Merhaba" dedi, "Merhaba" dedim. "Sana kitap alayım mı?" diye sordu. Ben de "Al" dedim. Girdik kitapçıya, Alphonse Daudet'in "Değirmenimden Mektuplar"ını, bir de Steinbeck'in "Fareler ve İnsanlar"ını aldı, hediye etti. Ve çekti gitti.

Fatma Girik - Cüneyt Arkın

Fatma Girik - Filiz Akın - Hülya Koçyiğit - Türkân Şoray

Fatma Girik - Yağız Yılmaz

Belki de platonik aşıktı size...

Belki de... Öyle olmasa niye iki de bir önüme çıksın ki... Ama çok gençtik, sonrasında tekrarlamadı ve böylelikle güzel bir dostluğumuz oldu.

DÖRT YAPRAKLI YONCA

Bir yandan da diğer rakip esas kızlarımız var; Türkan Şoray, Filiz Akın, Hülya Koçyiğit... Rakip diyoruz ama çok yakın birer dost olduğunuzu da biliyoruz. Dördünüz de sinematografik yüzünüz ve başarınızla zamanla ikonlaşıp, toplumun ortak belleğinde yer aldınız, gönüllerde taht kurdunuz. Küçük çaplı kıskançlıklar "Dört Yapraklı Yonca"mızı hiç buldu mu?

Belki inanmayacaksınız ama hiç bulmadı! Bizim esas meselemiz hiçbir zaman geçici olgular olmadı... Canlarım benim, güzellerim... Hülya Koçyiğit; Kerime Nadir romanlarının masum, zayıf, nahif kadınıydı. Filiz Akın çıtı pıtı, kolejli, zengin kız. Türkan Şoray; hoş, aygın baygın, ağzı yarı aralık, saçını şöyle bir atan tam kadın. Ben de malum... Yani hepimizin çok ayrı yerleri, noktaları vardı. Birileri birimizi daha çok seviyordu. Ama toplum bizi bir bütün olarak benimsemişti...

KİŞİ YANLIŞ OLSA DA SEVİN GİTSİN; ZİYANI YOK

Bugünün gençlerine neler söylersiniz?

Baş komutanım, bir tanem Atatürk'ümün biricik emanetçileri değerli gençler, hayat çok acayip bir denge durumu. Her bir insan yaşarken yaptığını buluyor, ettiğini görüyor. Sırrı bu, hikayemizin. Emin olun sadece bu: "Eden bulur." Bir iyilik edin, bin iyilik bulun. Ve unutmayın; her birimizin yandığı, acıya kestiği zamanlar olmuştur. Fakat sabahına güneş yine doğmuştur. Kalbinizi serin, yol ihtimalinizi hep açık tutun. Hayat siz olduğunuz zaman güzel. Bu güzellikte sevin, sayın, görün, okuyun, gezin. En çok da pişman olmayın. Kişi yanlış olsa da sevin gitsin; ziyanı yok. Ne biliyorsunuz, belki ileride başka birinin doğru sevilmesine yardımcı olursunuz? Zaman her şeyi süpürüyor, tozlanmadan, savrulmadan durabilmek mühim olan. En sonunda birbirimizin gözünün içine bakıyoruz, madem bakıyoruz riyasız, barışçıl, pırıl pırıl bakalım. Güzel gözlerinizden öper, birer birer sarılırım...

Kaçırdığınız sayılar ve OTdergi ürünleri

trendyol'da

trendyol express

FERHAN ŞENSOY, Ortaoyuncular tiyatro topluluğu, tarihi SES-1885 Tiyatrosu, hafızalarımıza kazınan oyunları, kitapları ve fikirleriyle birçoğumuzun hayatında çok önemli bir yere sahip... Duayen sanatçı ile tiyatroyu, içinden geçtiğimiz zor süreci, son dönemde hepimizi üzen kayıpları ve yeni kitaplarını konuştuk.

YAZ YAZ BİTMEZ

Rasim Öztekin ile başlayalım. Yıllarca tiyatro sahnesini paylaştınız. Hayatınızdaki yerini ve kaybıyla hissettiklerinizi anlatır mısınız?

Rasim, Nöbetçi Tiyatro'nun ilk öğrencilerindendir. 'Şahları da Vururlar' oyunu ile kurulan Ortaoyuncular'dan hemen sonra amatör grubumuz Nöbetçi Tiyatro sınavla kuruldu. Rasim Öztekin hem çok yetenekli hem de disiplinli bir öğrenciydi. O sıralar Ortaoyuncular'da oynamıyordu. Her gece en önden bilet alır oyunu izlerdi, şarkıları bizimle söylerdi. Oyuna ezberdi. Kısa süre sonra Ortaoyuncular'a katıldı, yıllarca oynadı. Münir Özkul'un bana devrettiği kavuğu Rasim'e devrettim. Çok erken ayrıldı aramızdan. Kolay kolay kabul edebileceğim bir kayıp değil bu. Hâlâ inanamıyorum. Çok üzgünüm.

Pandemide tiyatro zor günlerden geçiyor. Sadece virüs değil sanatsız kalmak da bizleri tahrip ediyor. Nasıl değerlendiriyorsunuz bu süreci?

Mart 2020'de kapandı tiyatrolar. Tam bir yıl önce. Ne zaman tekrar açılacak, bilinemiyor! Perdesi açılmayan tiyatrolar nasıl sürdürecek varlığını, bilinemiyor! Pandemi başında tiyatrolara vaat edilen yardımların hiçbiri yapılmadı. Sanatçılar adeta kaderlerine terk edildi. Nasıl değerlendireyim ben bu süreci? Bok gibi süreç işte!

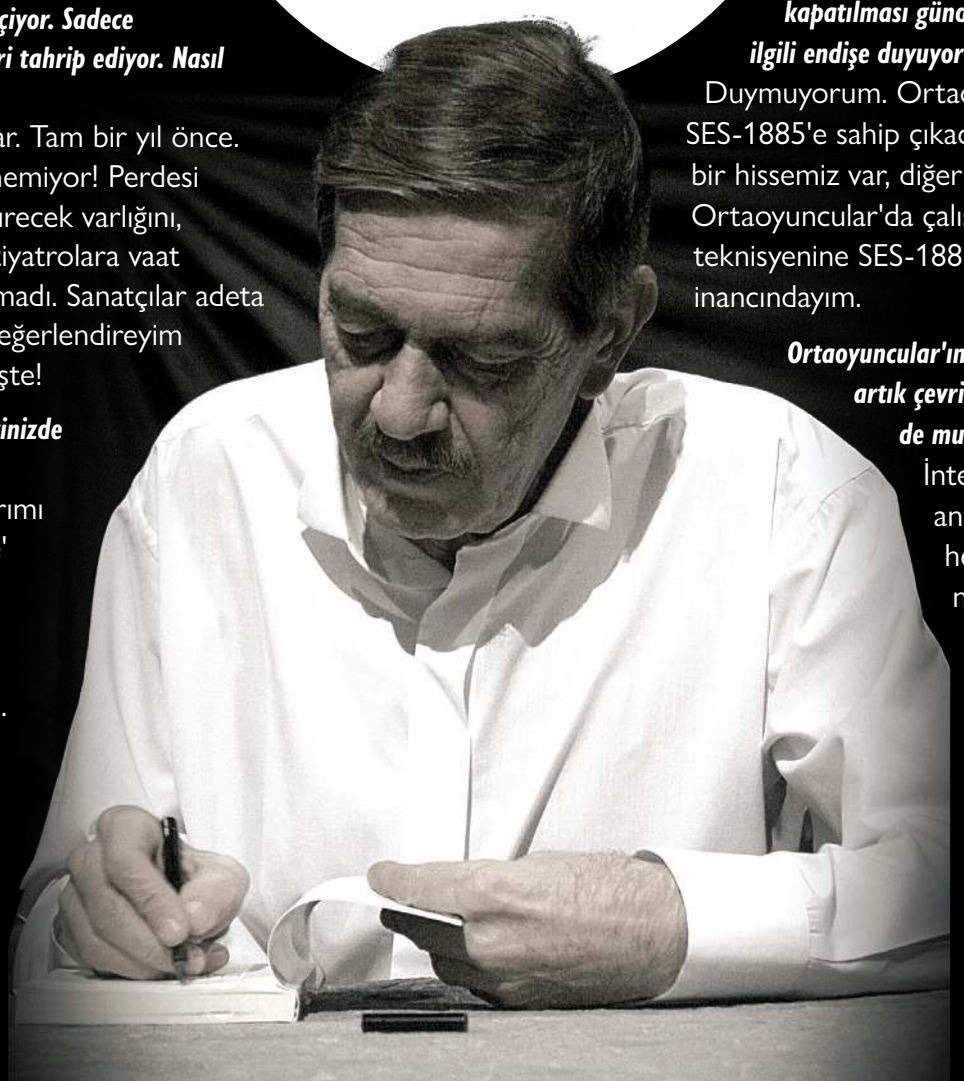
Bu sıkıntılı günleri Yalıkavak'taki evinizde geçiriyorsunuz. Neler yapıyorsunuz?

Kitap olmayı bekleyen dosyalarımı kitap eylemekteyim. 'Derdeste' kitabım yeni yayınlandı, onun devamı olan 'Ferdeste'yi tamamlamaktayım. Onun ardı 'Çok Dikenli Güldeste' dosyası. Teşekkürler ebn-e korona!

Biraz bahseder misiniz son çalışmalarınızdan?

Yaz yaz bitmez dosyalarım var. Ömrüm tüm dosyalarımı kitap eylemeye yeter mi, bilemiyorum. Bunu çok da önemsemiyorum. Eşim Elif iyi bir yazar, dosyalarımı ona emanet ettiğimden beri içim rahat! 'Şahları Da Vururlar'ı tekrar oynamak gibi bir planımız vardı, Ortaoyuncular'ın 40. yılına yetiştirmeye çalışıyorduk. 14 Mart'ta prömiyer yapacaktık. Önce pandemi, sonra Levent Ünsal'ın kaybı... Levent'siz nasıl oynanacak bilmiyorum. Yine de bir şekilde oynamak istiyorum. Artık internetten mi oynarız, pandemi sonrası sahnede mi oynarız... bunu da süreç gösterecek.

Perdesi açılmayan tiyatrolar nasıl sürdürecek varlığını, bilinemiyor! Sanatçılar adeta kaderlerine terk edildi.

Sahneden uzakta olmak sizi üzüyor mu?

Elli yıldır sahnedeyim, uzakta değilim. Şu sıralar sahne benden uzakta!

Önümüzde bir AST örneği var. 60 yıllık sahnesinin kapatılması gündeme geldi. SES-1885'in geleceği ile ilgili endişe duyuyor musunuz?

Duymuyorum. Ortaoyuncular benden sonra da SES-1885'e sahip çıkacaklardır. SES-1885'te ufak bir hissemiz var, diğer hissedarlara kira ödüyoruz. Ortaoyuncular'da çalışan herkesin, oyuncusundan teknisyenine SES-1885'e gönülden bağlı oldukları inancındayım.

Ortaoyuncular'ın geçmiş tarihli muhteşem oyunlarını artık çevrimiçi olarak izleyebiliyoruz. Bu sizi de mutlu ediyor mu?

İnternetsel şeylerden hiç anlamıyorum. E çizgi mail hesabım yok. Sosyal medya nedir, hiçbir fikrim yok. Eski oyunların revize edilmesi, internete koyulması Ortaoyuncular'ın genç takımının ısrarıyla oldu. Sonuç olarak geldiğimiz noktadan memnunum. Eserlerimin kalıcılığını sağlıyor, bundan mutluyum.

Fotoğraf: Erdal Mutluer

Bir atasözüm var yani. Atası da ben oluyorum ama sözlükte adım yok.

Bir dönem yarattığım karakterlerin konuşmaları dillere pelesenk olmuştu, mesela "Osmaann" gibi. Bu komik bir şey, hâlbuki ben hayatımda böyle konuşan biri değilim ki. "Herıld yani" vardı mesela. Tabii bu benim icat ettiğim bir şey değildi. Heralde'nin İngilizce okunuşu gibi oldu. İnsanlar da sevdi. 'Pardon yani' vardı mesela Varsayalım İsmail'in. Bu öyle bir şey oldu ki kolay iki kelime gibi ama sanki kendi içinde bir felsefe barındırıyor gibi. Bunların çoğu da benim başkalarından duyduğum şeylerdi aslında. Kullanım farklılığı, tonlama diyelim. Turnenin birinde kahvede rastladığım bir adam anlattı anlattı, ardından da "pardon yani" dedi, "bak ne kadar haklıyım" gibi. Hatta bir ara "anlat anlat heyecanlı oluyor" deyimler sözlüğüne bile girmiş. Bunu da bana kızlarım söyledi. Bir gün "baba bak bu senin lafın değilmiş, sözlükte varmış" dediler. "Ne sözlüğü?" dedim. Türkçe deyimler sözlüğüne girmiş. İşte 'anlat anlat heyecanlı oluyor,' iki nokta üst üste koymuş: İşte karşı tarafın dediği inandırıcı olmadığı zaman diye bir açıklaması var. Bir atasözüm var yani. Atası da ben oluyorum ama sözlükte adım yok.

YAZDIĞIM OYUNLAR

Yazdığım oyunların hepsini memleket kendi tarihinde yaşadı. Mesela Kahraman Bakkal Süper Markete Karşı adlı oyunumda... Bakkallar Derneği, 5-6 yıl önce o oyunu yazdığım için ödül verdi. Düşün ki ben bunu 1980'lerde yazmışım, o zaman bakkal bunun farkında değil ki. Taksim'de o zamanlar bir Ankara pazarı vardı, onun dışında da yoktu. O zaman kimse bu değişimleri hissetmedi. "Ne olacak orada A pazarı var, biraz daha ucuz ama kim yürüyecek oraya, buradan benden alır" düşüncesi hakimdi. Birden her şey pahalanınca süpermarket oldu, üç memeli Migros, dört memeli Migros biçiminde de gelişti. Bakkal da bitti. Sonra da ödül verdiler. Hele AVM söz konusu değildi. Şimdi de mesela İstanbul'u Satıyorum'u oynamak istiyor "abi çok zamanı" diye. E oyun 1980'lerde yazılmış. Çok Tuhaf Soruşturma keza aynı ya da İçinden Tramvay Geçen Şarkı'da askerin kimlik sorması gibi... Hepsi kafkaesk bir durum. İşte bu kısacası sanatçının olup biteni halktan daha erken sezmesinden kaynaklanıyor. Yoksa oyunların hiçbiri erken yazılmadı. Hepsi zamanında yazıldı. Algılama zamanı geç veya erken denilebilir. Aynı şeyler geçerli hâlâ. Şimdi korkunun ötesinde kaos bir durum var. Şimdi herkes her an içeri girebilirim diye çıkıyor o gün sokağa. Makul şüpheli diye bir şey var. Absürt bir şey bu. Şüpheli olma olasılığı var, atın içeri. Görece bile değil. Yasa filan yok, 'ben istediğimi içeri atarım'ın kısaltılmış hali yani durum.

ŞİMDİKİ GENÇLER

O zamanın gençliği bugünkünden çok farklıydı. Bir de gençliği de değiştiren; bu hızla, son 10 yılda yaşadığımız internet, tivitir vs... O dünya bu kuşağı

ona mahkum etti. Benim kızlarım da o kuşağın içindeler. Bir şey anlatıyorum, masanın altından çaktırmadan cep telefonu çalışıyor, görüyorum. "Kızım n'apıyorsun?" diyorum. "Bir şey yok baba" diyor. Ama mesaja bakıyor, mesaj atıyor. Artık o hale gelmişler ki, tiyatroya filan gitmek değil, bir yere tıklayayım o tiyatroyu izleyeyim istiyor. Onu soran gençler var, "internette yok mu bu Ferhangi Şeyler?" diyor. Zaten günün 2-3 saatini tiyatroya ayırmıyor onlar, çok işleri var onların. Çok hızlı bir hayatları var. Onun için üç saat sigara da içilmiyor, bilmem ne, kapalı bir ortam, mesaj atamaz diye buraya girmek istemiyor. Hele o koltukta oturup, sahnede olan bitene de odaklanamıyor, sıkılıyorlar.

Her sabah acaba bugün beni şaşırtacak neler olacak diye uyanıyorum, bu kadar da olmaz ki diye yatıyorum.

Oyun sırasında da görüyorum ben onları. Salon karanlık. Birisi telefonu açtığı zaman ciuvv diye vuruyor tavana. "Kapatsana onu" diyorum.

Şaşırıyor. E görüyorum ben orayı! Üstelik oyundan önce uzun bir anons var bu konuyla ilgili, biraz da esprili uzun bir tirat. O tipe, o tirat hiçbir şey ifade etmiyor. Her gün aynı uyarıyı yapıyorum ben. Israrla devam eden olunca "sen o ara çişte miydin, duymadın mı" diyorum. Çevredekilerin de ısrarıyla telefonun oyun sırasında neden kapatılması gerektiğini anlatıyorum ama anlamadan, küserek kapatıyor. Şimdi iki jenerasyon arasında uçurumlar var.

Şimdilerde herkes laptopuyla tabletiyle dolaşıyor, ben daktiloyla sokakta dolaştığımı ya da bakkala gittiğimi hatırlamıyorum. Belki aklıma bir şey gelir diye... Bu da at gözlüklü bir dünya yaratmış onlara. Kitapsa, indirir bakarım ben oradan diyor. Hâlbuki kitap dediğin şeyin bir kokusu vardır, okursun, altını çizersin, notunu alırsın. Kitap böyle bir şeydir. Ben kitaplarımı asla koymam dijital ortama. Bilgisayara geçmeyi önceleri reddettim. İlk bilgisayarımda arıza oldu, bir sürü şey kayboldu, benim "memory çük" gibi bir alışkanlığım yok ki. Bu sebeple o kaybolma işi çok canımı sıktı tabii. Bir de "O model eskidi şimdi bu var" diyorlar. Ee alıyorsun bu sefer diyorsun ki öbürü buradan açılmıyordu ki? İnceltme işaretini nasıl koyuyorum diye kızlara telefon açıyorum.

SAHNELER

Doğuştan Turan

SELÇUK AYDEMİR

VARSAYALIM İSMAİL

Bugün benim için çok Perşembe.

Benim 'yazmam lazım' demem, Ferhan Şensoy'un okuduğum ilk kitabının ilk sayfasıyla başladı. Trendeydim ve 'benim yazmam lazım' dedim. Çocukluk anılarımı yazmaya başladım. "Mahalleden Arkadaşlar" bu kadar dizi, film yaptıktan sonra yazılmış bir şey değil. O kitabı okumaya başladığımda yazılmış bir şeydi. Sadece birleştirdim ve kitabı çıktı.

Düğün Dernek'te Ferhan Abi'yle çalışmak istiyordum. Sonra İşler Güçler'de birlikte çalışma ihtimali doğunca, dedim ki, 'ben hiçbir şekilde Ferhan Abi'ye bunu teklif edemem.' Çünkü ben onu ne yaparsa beğeniyorum, 'bundan daha iyisi olamaz' diyorum. Rol alacağını söyledikten sonra bana bir gün verdi. 'Çarşamba günü gel, oturalım konuşalım rolle ilgili' dedi. Ben sahneyi yazıp göndermiştim çünkü. Dedi ki, 'geç gelen hesabı öder.'

Çarşamba günü setteydik. Araba bulamadım, Ahmet'in arabasını aldım. Justin Bieber gelmiş, acayip bir trafik var. Arayacağım Ferhan Abi'yi ama korkuyorum. Hesabı ödemek umurumda değil ama ya kızarsa? Aradım en sonunda, 'Abi ben yoldayım, bir konser var, trafik yüzünden biraz gecikeceğim' dedim. 'Ben görüşmelere geç kalmam, hele seninle olan görüşmelere hiç geç kalmam. Ölüyorum şimdi vicdan azabından' diye ekledim. 'Bugün Çarşamba mı? Çarşamba değil ki, Perşembe' dedi. 'Yok be abim bugün Çarşamba' dedim. 'Selçuk, bugün benim için çok Perşembe' dedi. Yoldayım, varmak üzereyim, taş çatlasa on dakika kalmış. 'Ee abi?' dedim. 'Sen Cuma günü gel' dedi. 'Abi Cuma geleyim de, sana göre Cuma mı bana göre Cuma mı? Senin için Cuma ne zaman abi?' dedim, 'Oğlum yarın Cuma" dedi. Perşembe'ydi halbuki. 'Tamam abi' dedim, 'Cuma, dediğin saatten bir saat önce oradayım.'

Gittim, bir şeyler anlatıyor, 'şöyle olacak, böyle olacak' diye. Ferhan Abi, dedim, 'bir şey soracağım, beni mi deniyon? Sen bana bugün Cuma değil, Perşembe desen, ben yine geleceğim. Gerekirse bu bölümü çekmeyip burada bekleyeceğim. Ne istiyorsan yapacağım, ne kadar istekli olduğumu anla... Kendi sahnesini kendi yazdı, kendi istediği yerde çekildi. Çektiğim tüm sahnelerden daha güzel bir sahnedir bu. Bana unutulmaz bir hediyedir.

OTdergi MAYIS

kitabevleri, marketler ve bayilerin yanı sıra

‘online sipariş’ noktalarında!

otdergi.com

Yemeksepeti banabi

getir

trendyol.com

istegelsin

hepsi burada

D&R MUSIC BOOK STORE

CarrefourSA .com

MİGROS sanal market

Dergiyurdu.com

dergikapinda.com

YÜKSEL AKSU

KASABAMIN ORUCU

Davulcunun temposu gecenin sessizliğinden yankılanarak yaklaşır ve aniden durur.

Tombudu tombak! Tombudu tombak! Tombudu tombak! Tombudu tromp....

Ramazan gediiiiiii!... Hoş geldiiiiii!....

Baklava tepsisi hoş geldi...

Kalkın bakemmmmm mahalleliiiii!....

Davulcunun cebi boş geldi....

Kremalı pastaya benzeyen beyaz badanalı kasabamın sokağında ışıklar birer ikişer yanmaya başlar. Pencereden uzanıp para verenler, yatağında uykunun derinliklerinden sersemlemiş doğrulanlar, besmele ile elini yüzünü yıkayanlar...

Sonra sokaktan, evlerden evlere birbirlerine sahur yemekleri götüren çocuk trafikleri. Birinde bulgur aşı, diğerinden zeytinyağlı fasulye, başkasından kızartma, bir diğerinin elinde çeyrek karpuz....

Nefsine mukayyet olamayan bazı çocuklar emanet tabaklardan biri iki otlanarak zaten az koyulmuş patates kızartmasını iyice azaltarak ellerinde sadece sahur yemeği değil; duygu, hikmet, komşuluk ve dayanışma taşırlardı. Öğrendikleri 'Komşusu açken kendisi tok yatan bizden değildir' hadisine layık olmak gibi bir sorumluluğa henüz ermeyen çocuklar bu işleri nedense kıpır kıpır gözlerle kikirdeşerek yaparlardı.

Gökyüzü henüz yıldız desenli simsiyah bir atlas halıyı andırırken sahurlar yenilir ellerde denizci fenerleriyle tarlaların yolu tutulur, yaşlılar kendi aralarında 'Allah bu sene de nasip etti, inşallah seneye de nasip eder' temennileri yaparken, kadınlardan da 'Amiiiin' nidaları, salavat fısıltıları göğe yükselir. Bozuk para delisi maddiyatçı çocuklar daha şimdiden bayram cirosu tahminleri yapardı.

Kasabamın ovasında binlerce ateş böceğinin dansını anımsatan, ışıl ışıl fenerlerin eşliğinde gökyüzü yavaş yavaş siyahtan laciverte evrilirken imsak vakti çığlığını atan top sesiyle uyuklayanlar irkilir, son niyetler, son dualar edilir. Çalışma dolu sıcak ve çok uzun sürecek yaz gününde Allah'tan para ve mutluluk yerine gayret ve dayanma gücü dilenilir. Artık uzun ve sıcak oruç günü başlamıştır, geri dönüş yoktur.

Orucun vakti kapitalizmin bize kakaladığı saatin vaktine benzemez. Oruç mekanik bir şekilde biteviye kendisini tekrar eden saate itibar etmez.

Orucun vakti kapitalizmin bize kakaladığı saatin vaktine benzemez. Oruç mekanik bir şekilde biteviye kendisini tekrar eden saate itibar etmez. Modernitenin günü fasit bir yirmi dört saat iken orucu günü; günden güne, aydan aya, mevsimden mevsime değişebilen diyalektik bir serüvendir. Orucun günü gün doğdu-gün battı olarak özetleyebileceğimiz bir gündür ve güneşi ve doğayı özneleştirebilen, doğayı kendi uygarlığına dahil edebilen kadim bir anlayışın günüdür. Sadece coğrafyayı değil kuşları, horozları, böcek seslerini de dahil eder zamanına. İcada değil doğaya itibar eder. Yani oruç kul yapısı saate değil Allah yapısı güneşe güvenir.

Sinematografik bir tadı vardır oruç gününün...

Önce gökyüzü üstü kıpır kıpır kıpraşan yıldız desenli simsiyah bir halıdan yavaşça lacivert desenli yıldızlı bir halıya dönüşür. Yetmez. Yıldızlar kaybolurken lacivertten turuncuya, oradan da kızıla geçililir ve tüm bu süreç tabiatın filtresiyle taçlandırılır. Bu görsel şölen sürerken sesler de boş durmaz. Az önce sakin, sade ve derinlikli biçimde süren çekirge seslerine uzaktan baykuşlar eşlik ederken, güneşin bu hareketliliğine senkronize olarak aniden kuş sesleri yükselir, çoğullaşır ve senfonik bir koroya dönüşür. Güneşin ilk ışıkları yüksek kavak ağaçları ve cami minarelerinin şerefelerine değer. Kadim kültürler kuş seslerinin bolluğundan dolayı 'kuşluk vakti' derler bu zamana ve oruçta aynı ismi kullanır. Bir de dindarlar için hediyesiyle gelir kuşluk vakti. Kuşluk namazı denilen bu nafile namaz ritüelini sessiz sedasız ifa ederler ölüme bir adım daha yaklaşmış ihtiyarlar. Gökyüzünün rahminden başarıyla doğumunu gerçekleştirmiş güneş, sinemacı deyimiyle bu tek kaynaklı büyük ark; sakin sakin, kımıl kımıl, filtresiz, engelsiz ve mütebessüm biçimde uzun uzun aydınlatarak seyreder artık tarlaları, kasabaları, insanları...

Güneş, oruç sahiplerine iki vakit daha referanslar gün sonuna kadar. Hiç gölge

vermediği öğlenin dik halinden, gölgesinin iki adam boyu uzandığı ikindi vaktine kadar müezzinleri hiç rahatsız etmez. Mümkünse bu saatlerde gölgeye sığınır oruç ve biraz dinlenir. Dik, yatay, kontr, direkt ve endirekt ışık kompozisyonlarıyla akşama yaklaşır. Sabah doğumunda sergilediği o doğumunun seyrini bu kez tersten okunan bir plan sekans gibi patlak ışıktan açık maviye, turuncuya, laciverte ve oradan da siyaha karışır. Yıldızlar yine geri gelir. Bu gidişe kadrajın diğer tarafından giren Ay Tanrıçası Selene de bayrama kaç gün kaldığını müjdeleyerek antre yapar ve kasabamın orucu mesaisini bitirip akşam tatiline girer. Besmeleyle içilen sular, ısırılan zeytinler, hurmalar, psikopat tiryakilerin yemekten önce yaktıkları sigaralar, dev iştihalarla yenen iftar yemekleri, arzunun zirvesi kadayıf topakları ve bu nimetlerin kıymetini hakikaten ve hasreden kavramış şükür duaları gökyüzüne karışır...

Gündüzleyin kasabayı saran ölgün, yavaş ve uhrevi sükûnet, yerini geceleyin özgüveni artmış bir tempoya bırakır. Beyaz tülbentlerini takmış ecikli çocuklu kadın grupları, kahvehane önünde gün boyu çalışma ve orucun yorgunluğunu hürbüldete hürbüldete çaylarından çıkartan ameleler, esnaflar, oradan oraya koşuşturan, bisikletlerinin üzerinde cambazlara taş çıkartacak numaralar yapan haylaz çocuklar neşe içinde teravihe koşarlar.

Camilere sığılmaz, cami avlularına hasırlar atılır. Özelikle hasırlara otuz üç rekat namaza dayanamayacak haylazlar çöker ki namaz ortasında topuklayabilsinler... O haylazlar ki teravih boyunca kikirderler, birbirlerini dürterler, secdeye duran önündekilerin ayağını gıdıklarlar, dört rekat bitip sağa selam sola selam verildikten sonra cemaatin kubbe akustiğinin lezzetiyle çoğalan salavat gökyüzüne oruca hasredilmiş bir oratoryo gibi yükselir.

‘Allaaaa hümme sallli alaaaaaaaaaa,Seyidinaaaaaaaaaaa, Muhammedin innebiiiiiiiii ümmmiyiiiiiii ve alaaaaaaaaaaa...’

Sonrasında cami önlerinde, ıhlamurun altında, kahvehane önlerinde elden ele tepsilerle uzatılan çaylar, adaçayları, oraletler, lezzolar çalkalanarak tısıldayan gazozlar...

Kasabada ramazan bir yandan çocuklar için gece özgürlüğü demektir. Teravihten sahura kadar sokak sokak, mahalle mahalle, yarı vahşi küçük sürüler halinde dolaşıp oynarken zamanın nasıl geçtiğini unutup eve geç varılır ki anneden yenen; sesi yüksek acısı alçak, süpürge sapı dayağının lezzetinin tadına varılır.

Ardından davul sesleri tekrar duyulmaya başlar. Sokakta haylazlar elden ele tabakları dolaştırır, sahurlar yapılır, ellerde fenerlerle tarlaların yolları yeniden tutulur, dualar, amin nidaları, salavat fısıltıları tekrar gökyüzüne karışırken top atılır. Hafızalarda bayrama uzanan takvimlere bir çizik daha atılır. Gözlerini bozuk para hırsı bürümüş çocuklar bayram cirosu tahminlerini değişen gazoz, dondurma, çikolata, bisküvi, balon ve mantar fiyatlarıyla yeniden günceller.

Kalabalık amale korosu lacivert gökyüzünün rayisında çekirge sesleri eşliğinde ilerlerken kasabamın orucu tekrar gün ile teşrik-i mesaiye başlar.

Hazırlayan: Osman Palabıyık

İyi ki fark ettim; mesleğimi değiştirip oyuncu olmak istediğimi.

GÜLÇİN KÜLTÜR ŞAHİN

İyi ki aradım; menajerim Şafak Binay’ı. Menajer ararken en yakın dostlarımdan birini buldum.

İyi ki okudum; Virginia Woolf’un neredeyse altını çizmediğim sayfası olmayan Orlando’sunu da dört yüz yılda başından geçenleri döne döne okuyacağım bu muhteşem kahramanla tanıştım.

İyi ki izledim; Christian Petzold’un en sevdiğim filmlerinden biri olan Phoenix’i de Nina Hoss’un Speak Low’u söylediği şahane final sahnesine şahit olabildim.

İyi ki dinledim; On Body and Soul filmi vesilesiyle haberdar olduğum What He Wrote’u.

İyi ki fark ettim; mesleğimi değiştirip oyuncu olmak istediğimi.

İyi ki seçtim; Ankara’da üniversite okumayı da böylelikle sevgilimle tanışabildim.

İyi ki gittim; Vicky Christina Barcelona’yı izlediğimden beri aklımda olan Barcelona’ya da La Sagrada Familia’yı dünya gözüyle görebildim, nefes kesilmesi ne demekmiş öğrendim.

İyi ki başladım; Instagram üzerinden canlı yayınla kitap kulübü yapmaya ve böylelikle bir sürü tanıdığım/tanımadığım insanla aynı kitabı okuyup üzerine sohbet edebilme şansına eriştim.

İyi ki anlatıyorum; insanlara ne hissetiğimi de geceleri biraz daha rahat uyuyabiliyorum.

İyi ki kabul ettim; sevgilimin evlenme teklifini. Fırsat bu fırsat, burayı aşk mektubuna dönüştüreceğim:))

İyi ki geride bıraktım; kötü yeme alışkanlıklarımı demek isterdim ama her gün biraz daha cips özlemiyle doluyorum maalesef.

Köyden İndim Şehire

İllüstrasyon:
Doruktan Turan

“Dünya üzerinde açlıktan ölen ilk milyonerler biz olacağız.”

